

פז:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

יורה דור השל

1. דְּבַר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנֵי
וְיִנְחֹרוּ מִקְדָּשִׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא
יַחֲלִילוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר הֵם
מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:
וַיִּקְרָא כֹה, ב

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

האין לרר כפרה. וזה אמר נקט
בדאשכחן צפיק העל (בימח דף ג.)
במחא שרן שהו רשון ואיו ממחא
(גכ, טהו) יין דמחי וזהדלי
עמור. ומהו? ער גבי אלו הבר
לשקן שכן אינ מחוסר מחמר בזר
ידעינן אלא ממחוסר גנדים ושלא רח
(מהרש"א: רש"י ד"ה אם עבר בו) רח
בזן חילול בהריא. אך ק"ל שכל
ממחוסר גנדים שהו (טעם) [ממחוסר]

זר ואונן. הא דלא תנא בעל מוס ושתיין יין ופרועי ראש י"א מוס
דכתיב בהן חילול בהדיא י"ב: **שבול** י"ב. אח"כ תני טמא
וחו ואין צריך לומר זו קמי ומסוס דאיכא תרי קראי תני תרייהו והא
דלא תני טמא ברישא דניחא ליה לנתיני טמא ביהדי ערל כדאשכחן

בפרק הערל (בימות דף ע.) ובתמנה
(דף ד:) ועוד ^ס איכא חנא דמרבי ליה
לעלל כי טמא ומיהו סקויה דגמ' ללא
חוכמה דממרבירי ליה תרי קראי וכו'
תימא דאזטריך לעלל בקרנן צבור
דאילו טמא שרי דהא ^י כי מרבי
^ט ר"ע לעלל כי טמא היינו צוז ^ב
ומזרע דמהוא קרל דריש דמביי
אזא איש מזרע ארן והוא חזר וזא
ואתה טומאה לך וכו' צבור:
אלא דמקומו קיורי בוכביב השתא
ציין לא מרצה. הקשה רבי

דער יום טוב דהבא משמע דהא"ז
ישראל לא אחא למעוטי עובדי כוכבים
ונקמן אמרינן בפרק ב"ש (ק"ז מה)
אקדשי עובדי כוכבים אין ממומא
ממומא נותר דיפנין חילול ל"א
בזוועלענעם חכמי בני ישראל ולא עובדי
כוכבים ואין לומר דמבני ישראל דלכחי
גגבי אכילת קודש בטומאה קדריש שזבו
פסוקו שני לו בפרשת אמור אל הכהנים
ללא משמע הכי בתורת כהנים וברשי

[illegible]

(דף 1.) **וצפרק הערל** (יבמות דף עה.)
אמאי דחק ר' יוחנן בנא אזהרה לאכילת
 הודש בטומאה מיפוח לו מהבא ויש

לומר משום דהאי קרא הו' לאו שבכללות דלאתא נמי לטומא ששימש
ממיהו קשה דפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין 97 ד.פ.) דליף טמא ששימש
בביתא מחייל חילול מתרומה ופרץ לילף חילול חילול מותר דבכרת
ולא בביתא ומשני חילול דרבים עדיף ולא יחללו מלא יחללו אבל נותר
דכתיב **ו' כי את קדש ה' חילל בל' יחד והשאתא אכתי הוה ליה לנמיף מאכילת**
טומאה דבכרת דבדאי קרא גופיה ועוד כיון דמחזר נקפי נקפי
חילולא דשימוש לחילול דלילול חילול ועוד דלמקמ שחזי פ' בית שמאי (97 מ.א.)
אמרין ולא יחללו בשני חולוין הכתוב מדבר שחזי פסול נותר ודאח
פסול טומאה ומקשי אהדדי אס כן בנותר נמי איכא חילול דרבים ולא
ומתו בו כי יחללוהו [ויקרא 30] ופרץ ילף כרת מחילול דנותר דכתיב **גב'**
דקרא דיוטרו א"ע דמיייר בטמא שאכל וגם בנותר הואו חילול
יחללו משמע טמא ששימש חור ששימש ואכילת קודש ונותר ולא ידעין
היך ג"ש ומיהו קשה לתנא דבי ר' ישמעאל דלא נפקא לן זר מחאי קר
יניף מאכילת קודש דבכרת וחילול דרבים [תא] וקשה לרבינו ז"ל דלמקמ [ד]
חילול דטומאה דכתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים הלא הואו קרא
לי מנלן ללוי דדרש שני חילוין חילול נותר וחילול טומאה הלא לוי
חרות י"ל כיון דטומאה חרות חילוב בקרא אפילו לא כתיב אלא חזק
לאגמורי מיתא בטמא ששימש פה

אֲתִיָּא בַּקָּר וְחוֹמֶר בְּמַעֲרָה בּוֹמֵם. מִיּוֹשֵׁב שְׂאוֹל לֹא מֵזִי לְמִיָּקָה
 כְּחוֹן יָדִים וְרוֹגְלִים נִמִּי דִּהְיִי לֹא פְסָלִי אֲלֵא ^א מֵנִעֵם זִרְתָּ
 גְּבִי כְּלִים ^ב [וּיָלֵן] לֵאלֹא קִשִּׁי מִיָּדִי מִשְׁתַּיִּי יוֹן לְדַקְלָן [ח] מִפִּיק שְׁתַּיִּי
 אֲלֵא מֵנִעֵם דְּזִרְתָּ וְזִר אֲמִירָא לֹא קִמְלִי וְגַם מִפְּרֻשֵׁי רָשָׁא לֹא קִשִּׁי
 גִּמְרִי אֲבָל לְחִימִין לֹא גִמְרִי וּפְלִיגִי לְמֵאֵן דְּלִמֵּר הֵם דְּמַחְלֵי
 מִקְ"ו יוֹשֵׁב דְּלִינֵי בְּמִיתָה וְגַם זֶר דְּלִינֵי בְּמִיתָה בְּצִבְלָה לִפִּי ^א שְׁאִי

[illegible]

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

הא צריך לאמטוייה. דקאמרת לאחשזבה עבודה מהאי טעם. ממחלוקת ר' אליעזר ורבנן ⁽⁷⁾ במתני': בחזק. להלן מן המוצא והכניסו פסטים א' לצד המוצא: ופוליאו לחזק. כלומר רישקו מן המוצא. הקי בחזק ופנים כולו עזורה: הא צריך לאמטוייה. לכשיחזור ⁽⁸⁾ ויקריבנו לצד המוצא אם מהא אותה הולכה במחשבה פסולה ⁽⁹⁾: לאו כהניסוך הכריך לעבודה דמי. הואיל ושלל לנזקך הניחא על ⁽¹⁰⁾ חסם הוצרך לחזור ולהכניסו: הניחא פניה. דמדה צה ר' אליעזר מניא ואין מחלוקת בין ר"א לת"ק ⁽¹¹⁾ אלא אר"ש אצוה קאי ופליג:

הדרך על כל הזבחים

כל הוצאים. חונן. כל זמן שלא נקבר המת: טבול יוס. דשך ודמת ושאר טומאות שלא הוצרכו לקרבן: מחוסר פפויים. זכ ומלוער טבולו והעייב שמשן ולא הביא כפרתן: מחוסר בגדים. כהן גדול ששימש צפחות משמונה וכהן הדייט צפחות מד: ושלא רחץ ידיים ורגליו. מן הכיור: ערל. כהן שזמו אחיו מחמת מילה ע: יושב או עומד על גבי כלים. שיש חליה צין רגליו לרפאה.

וכולו יליף בגמ' דפסלי צבורה.
 גב' ויטרו מקדיש וגו'. גבי מקריבים
 צטומאה כתיב דסמיך ליה כל איש
 אשר יקרב מכל זרעם: (למעוטי
 מאי) זני ישראלי (למעוטי מאי)
 קרבן של מי הוא ממעל מלהאיר כהנים
 על הטומאה: אילימא למעוטי צנוט
 ישראל. קרבן נשים שלא הוזהרו
 כהנים מלקריבו צטומאה: קרבן
 נשים צטומאה קרב. בתמיה וכי יש
 כח בקרבן נשים לדחות הטומאה:
 אלא למעוטי קרבן עובדי כוכבים.
 עובד כוכבים ששילת עולתו זני כדמיתא
 בהכל שוחטין (חולין יג.) איש איש
 לרבות את העובדי כוכבים שנודרים
 נדרים ונדבות ישראל: השאף קין לא
 מרגש. על טומאת עולין שנקרבנו
 כגון נטמא הדם או החלב דדבר.
 שמרה על של ישראל: דאמר מה.
 צמנחות בהקומץ רבה (דף כה.) לא

והורגה. דכמיז לרצון להם [שמות כח] ולא לעובדי כוכבים: בטומאה הוגר
 יהיה קרב. בממיה. והלא [פליין] אכל קרבן יחיד דישראל לא נדחת:
 אלא הרי אכמר ויגורו מקדשי. יתרחקו בטומאה ¹⁴ מכל קדשים:
 וצנני ישאל לא יחללו. והזרים אף הם יגורו כדי שלא יחללום לימדם על
 שרע שחילל את הקדשים ופסלם: צעל מוס שאולו. את קדשי
 הקדשים דכמיז (ויקרא כא) מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל:
 אלא עמד חילל. דכמיז מוס צו ולא יחלל את מקדשי (שם):

לו י"ל דיליף טמא ששימש במחילול דכמיז בתרומה גבי מיתה
 כי את קדש ה' חלל וכרתה ולכן משני היינו חילול דיידי אצל לא יחללו
 דכמיז עונש בהדיה. ¹⁵ וזה עיקר בר"ך. ועוד י"ל דבהאי קרא דלא
 ה' מינייהו נקיש אי לזר דבמיתה או לאכילת קודש ויותר דבכרת לכן
 ועוד קשה אדנפקא לן ליה ¹⁶ צעל מוס ששימש במיתה מטמא ששימש
¹⁷ דיליף דלזן חייבין על קדשי עובדי כוכבים על עון דגומר דיליף מחילול
 מיהא בטומא מישתעי דכמיז לוי בשני חילולין הכתוב מדבר ועוד קשה
 מיהא שמשעתין מוקי נקרא שני חילולין אחרני חילול טומאה וחילול
 לא ממילא הוה קאי אחריוויא ובמה לי הא אכטריין חילול לשון רבים
 הנשרפין (סנהדרין ק"ג פ"ג). בר"ך:

ל יוֹסֵף שֶׁן פָּסוּל לַעֲדוֹת דִּקְדָּאָרִם בְּסִמּוֹן וּמִמְחוּסָר בְּגִידִים וְשֹׁאֵל לָקֵה דְּלִיָּף בְּ"ו מַשְׁמִי יוֹן (לְלִקְוֹן) וּפְרוּעֵי רֹאשׁ * (וְעוֹמֵד עַל דְּחִילָל מִמְחוּה חוּקֵה מִמְחוּסָר בְּגִידִים וּמִמְחוּסָר בְּגִידִים לֹא נִפְקֵן לֹא דְחִילָל יֵשׁ שְׁלֵיחֵי פִרְק שֶׁיִּסְתַּהֲדֵרְנָן (דָּף ט"ז) אֲמַרְנִין פְּרוּעֵי רֹאשׁ לֹא לְמִיתָה שׁוֹם דִּיקֵּשֶׁת לְשִׁתּוּי יוֹן דְּמִלִּי מִטַּעַם זְרוּת וְזִיעַ מִמְחוּסָר לֹא לְיִלְיָף עֲצוּדָה תַּמָּה וּמַחֲלִי כָל שֶׁן פְּרוּעֵי טַעַם דְּבִמִּיתָה דְּמַחֲלִי. בְּרוּי:

ממחקו ע"י ל"ק. ובש"מ גרים ליה ע"י בקורף העמ'. וע"י ח"י מ"ש בזה: [בין] ר"ל ללאו דוקא הכניסו וחזרו לחזק ואח"כ חזר והכניסו ג"כ פליגי (גליון):

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לעיל יג, ט) ועי' מל"מ
 (ב) פס"מ מל"מ פס"מ הלכה טו,
 (ג) נצח קטו: ועי' א
 (ד) סנהדרין פג, נמנחו ו
 (ה) ועי' מוס' לקמן כב: ד"ה
 (ו) עירל, ו) יומא נח, ו) ועי' מוס'
 (ז) לקמן ק. ד"ה מין צמנו;
 (ח) נמנחו ו) [לקמן דה],
 (ט) [לקמן מה: מוס' סה],
 (י) ועי' היטב מוס' נמנחו ו
 (יא) ד"ה שקמלן, ש' שם ושם ולקמן
 (יב) כב: ט) [ביצמות וחגיגה שס],
 (יג) ל"מ ש' ואיתא לקמן לד:
 (יד) וירקא יט, ט) לקמן יז;
 (טו) צ"ק מ"ז, ט) ויבא דר.

הגהות הב"ח

(א) גמ' מחלוקת רבי אלעזר וכן בסמוך וברש"י:
(ב) במשנה כל הזמנים שקבל דמון זר אופן טבול יום מחוסר פצגדים מחוסר כפרים שלא דחין כלל וזו"ר ממקב"י:
(ג) רש"י ד"ה הא לר"ך וכו' במתני' הוא הס"ד:

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

ישראל היא חס קצב צפנים והמחיר

הן עובדין. ו"ל דאיכא למיפרך מה
ממאי דאין ופרוע ראש, דממאי דאין לא
בן מחנה מאמר בגזון שאינו מחנה.
וי' הסם: תוד"ה זר. משום דבתיב
אין נמי כיון דלא יליף דמחל כי אם
אבל קשה דליקף משמאי אין ופרועי